



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

De generibus eleemosynæ. Quid sit eleemosynæ. C

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

pœnitentiã imponit. Fuit ergo illa peccati condi-
gna satisfactio, vnde & peccatũ deletum videtur.

Quomodo accipienda sunt premissa. C

His respõderi potest sic: illud Greg. Pluit Domi-
nus, &c. nõ ad criminis veniam: sed ad operis pra-
ui desertionẽ referendum est: vt idẽ pars ciuita-
tis dicatur complui: quia ab actu & delectatione
peccati, cui ante seruebat, modo cessat: non quod
eius veniã habeat. Vocaturq; pluuia illa talis con-
tinentia quæ ab opere peccati reuocatur: quia ex
fonte gratiæ Dei id cordi instillatur: vt vel sic pau-
latim ad pœnitentiã veniat: vel eo minus à Deo
punatur, qui diuturniori dilectione & actu pec-
cati maius sibi accumulasset tormentum. Si verò
ad indulgentiam reatus pluuia referatur, euange-
licæ sententiæ contraire videbitur. Si n. propter
misericordiam, qua quis proximo suo non mise-
retur, etiam quæ dimissa sunt replicantur ad pœ-
nam: multo magis, quæ nõdum sunt dimissa pro-
pter odium fraternũ ad pœnã reseruari, pbantur.
Etsi ille qui arbiter suæ voluntatis constitutus est,
nõ potest inchoare nouam vitam, vt ait Aug. nisi
pœniteat eum veteris vitæ: quomodo ad nouita-
tẽ indulgentiæ perueniet, qui odii vetustatem nõ
deposuit? Illud etiã quod ait Amb. Etsi fides desit,
pœna satisfacit, &c. non de fide intelligitur, qua
creditur in Deum: sed de conscientia delicti. Deest
n. fides, cum conscientia peccati non subest. Nam
cum delicta omnia nemo intelligat: est aliquando
in homine peccatum, cuius nõ habet conscientia.
Vnde Apost. Nihil mihi cõscius sum: sed nõ in hoc
iustificatus sum. Cũ ergo quis flagellatur pro pec-
cato, cuius nõ est cõscius, si paciẽter fert pœnam
& humiliter amplectitur, cogitans se fortẽ pecca-
tum habere, quod non intelligit, & pro eo puniri
à Deo, pœna illa satisfacit & releuat grauatum.
Ad hoc autem, quod obiicitur de satisfactione
illat

*Aug. ho. 50.
ad princ.
Et libr. de
pœnitentiã
medicina.*

*Au. in li. de
dog. Eccl. c.
54. Et in en.
c. 75. in prin.*

*Luca II. f
Au. in enc.
in fine c. 72
Ibid. c. 73. cō
tinuo Au. in
enc. c. 73. In
prin. Ca. 71.
eiusdem lib.
in principio
Eccl. 30. d.
Ca. 77. eius
dem libro in
principio.
Au. cap. 76.
in ench. in
medio.*

illa: si satisfactio non fuit, iterū imponenda est. Si vero iterū imponenda non est, satisfactio fuit: & si satisfactio fuit, veniā impetrauit. Responderi potest satisfactionem non fuisse, quia ille dignos fructus poenitentiae non fecit. Est enim satisfactio poenitentiae, ut ait Aug. peccatorū causas excidere, nec suggestionibus eorum aditum indulgere. Item, Sane qui scelerate viuunt nec curant talem vitam moribus corrigere, & inter ipsa facinora sua eleemosynas frequentare non cessant: frustra Ideo sibi blandiuntur, quia Dñs ait. Date eleemosynam: & ecce omnia munda sunt vobis. Hoc n. quam late pateat non intelligunt. Multa enim sunt genera eleemosynarum: quae cum facimus adiuuamur. Non solum qui dat esurienti cibum, sitienti potum, & huiusmodi. sed etiam qui dat veniā petenti, eleemosynam dat: & qui emendat verbere, in quae potestas datur, vel coercet aliqua disciplina, vel orat ut ei peccatum dimittatur, eleemosynā dat: quia misericordiam praestat. Multa n. bona praestantur iniuratis, quando eorum consulitur utilitati & non voluntati: sed ea maior est, quae ex corde dimittimus, quod in nobis quisque peccauit. Minus enim magnū est erga eū esse beneuolum, qui tibi nihil mali fecit. Illud multo grandius, ut tuum etiam inimicū diligas, & ei qui tibi malum vult, & si potest facit, semper bonū velis faciasque quod possis. Quod ergo Dñs ait, date eleemosynam, & omnia munda sunt vobis: ita ne intellegendi sumus, ut non credentibus in Christū munda sint omnia, si eleemosynas istas dederint? Qui n. vult ordinate eleemosynam dare, à se debet incipere, & eam primū sibi dare. Est n. eleemosyna opus misericordiae: verissimeque dictū est, Miserere animae tuae placens Deo. Nō ergo se fallūt, qui per eleemosynas largissimas fructuū suorum vel pecuniae impunitatē se emere aestimant, in peccatis permanentes, quae ita diligunt;

gunt, vt in eis optēt versari. qui vero diligit iniquitatem, odit animā suam: & qui odit animam suā, nō est misericors ei, sed crudelis. Dilgēdo quippe eam secundum seculum, odit eā secundum Deum. Si ergo vult ei dare eleemosynam, per quā fit mundus, odiat eam secundum seculum, & dilgat eā secundum Deum. Hac eleemosyna, quam sibi homo primitus debet, mundantur interiora. Ad quod hortans Christus ait, Mūdare quæ intus sunt. Immundis enim nihil est mundum: sed polluta sunt eorum mens, & consciētia, vt ait Apost. Immundi vero sunt omnes quos non mundat fides, qua creditur in Christum: de qua scriptum est, Mundans fide corda eorum. Sed ne istas eleemosynas, quæ sunt de fructibus terræ, respuere Christus videtur. Hæc, inquit, oportuit facere, scil. iudicium & charitatem Dei, & illa non omittere, i. eleemosynas fructuum terrenorum. Ex his datur intelligi, quod in peccato mortali permanētes, etsi eleemosynas largas faciant, non tamē per eas satisfaciūt: quia inordinate agunt, dum à se non incipiūt. Nec proprie dicitur eleemosyna tale opus, dū sibiipsis crudeles existunt non placētes Deo. Nō ergo dicēda illa peccata satisfactio, quā qui agit p vno peccato, dū perdurat in altero. Quia nihil prodest ieiunare & orare, & alia bona agere, nisi mēs reuocetur à peccato, & si aliquādo cōuersus tacitū peccatū sacerdoti fuerit confessus, de vtroq; imponēda est ei satisfactio: q̄a de primo cōdigne nō satisfecit.

Secundum quosdam fuit satisfactio. D

Quibusdam tamē videtur fuisse satisfactio, sed infructuosa, dum in peccato altero persistit: percipietur tamē fructus eius, incipietq; proficere, cum peccati alterius pœnituerit. Tūc n. vtrunq; dimittitur peccatū, & satisfactio p̄cedēs viuificatur, quæ fuerat mortua: sicut baptismus illi, q̄ fide accedit, tūc primit⁹ valet, cū fide à mēte recedit per

Ccc

pos-

Matt. 2. e
Ad Tit. 2. d
Ibid. in me-
dio. ca. 75.
Act. 15. c
Matth 23. e
Ibid. in fine
cap. 76.

Pius pap. 1.
epi. 1. ad oēs
christianos
in fine.
Grat. de pœ.
dist. 3. qui-
ras in fine.